

1

Vrijdag 20de Mei 1920

Het oogenblik is gekomen om afscheid te nemen. Hand
 zee hand was het van moeder en Afke afscheid
 te nemen, o zij waren zoo bevroegd. Ik had niet
 gedacht dat Afke het zich zoo aan zou hebben,
 dat wij heengaan. Ik had mij lang goed op
 hield, maar toen ik Afke daar zoo onghedijg
 zag staan, werd het mij te machtig.
 Smikkende ben ik van hem weggegaan, her
 torwivende zoolang ik kon.

Jan en Willem brengen ons naar Rotterdam.
 Aan het station zijn Janke en Joop, Betsy en
 haar moeder. Janke doet mij nog een pakje in
 de hand met bordenhammen en chocolade voor de
 kinderen. Als altijd is zij zaggade. Om half 11
 vertrekt de trein, wijven zoolang we kunnen.
 In Rotterdam samengaan, een witteil brengt
 de handbagage op een bootje naar de
 Wilhelmina baai, Eldrite met hem mee, wij met
 lijn 4 tot de overzetboot. Daar wachten tot
 Eldrite en de witteil komen, gelijc overwaren.
 Daar lief de Rotterdam voor ons, groot en statig.
 Eerst de bagage naar de loods, daarna de
 scheepspassieren halen, o wat moeten we lang wachten.
 Albert en Eldrite zijn binnen de tijd en ik,
 Willem en Joop wachten buiten, ^{met} een knijf en wijfken
 met een eitje.

Page 1 of the
handwritten diary.

At six o'clock below to eat—bread, ship's biscuit, and potatoes with mayonnaise dressing. It tasted good. After that a bit of fresh air. There are white caps on the waves. More wind has sprung up.

From 2nd Class and also from the upper deck near us sweets and pieces of money are thrown below to the children of the emigrants. The children fall over each other as they scramble for these things. It is getting cold; [we go] below and put the children to bed. Myself to bed too so that I can write these lines on my bed. So, I close and shall try to sleep. I still feel tired and want most to lie down. It's wonderful to see our children sleeping so peacefully. What a kingdom is ours. Father, wilt Thou watch over us this night. Amen. F[oekje].

The Rotterdam, Saturday 22 May 1920

It is now nine o'clock in the morning. We have had England in sight for a considerable time. Because our Annie slept so long, I have missed much of this beautiful scene. In the meantime, I have tidied up our cabin a bit. We have all slept wonderfully well. Last night went to bed at half past ten, first sewed somewhat and wrote some cards so that it got to be very late. It is